

Απαραίτητη η ενασχόληση του ποιμένα με το πρόβλημα του σχολικού εκφοβισμού (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UWSAXi>]

Ο Γιώργος, μαθητής Γ΄ Γυμνασίου περιγράφει πώς ο ίδιος έπεσε θύμα σχολικής βίας, αλλά και πώς αργότερα έγινε ο ίδιος θύτης. Στα έξι του χρόνια από ατύχημα, έχασε το μάτι του, κάτι που τον έκανε «εύκολο στόχο» στο σχολείο. Το παιδί ομολογεί με ειλικρίνεια πως έχει πέσει πάρα πολλές φορές θύμα λεκτικής ή σωματικής βίας στο σχολείο.

«Με κορόιδευαν, εξομολογείται, για το μάτι μου παιδιά από άλλα τμήματα. Στο δημοτικό με κορόιδευαν την πρώτη χρονιά όταν είχα πάει στο σχολείο, επειδή δε με ήξεραν. Στην Πέμπτη δημοτικού, ήταν ένα παιδί από το άλλο τμήμα που με έλεγε τυφλοπόντικα όλη την ώρα και με στενοχωρούσε πολύ, που με φώναζε έτσι κάθε μέρα και μπροστά στα κορίτσια και τους φίλους μου. Τον έβρισα και

καταλήξαμε να παίξουμε ξύλο. Μετά αυτός σταμάτησε, αφού μας πήγανε στο γραφείο. Τον μάλωσαν γιατί δεν ήμουν μόνο εγώ. Κορόιδευε και άλλα παιδιά. Ένα παιδί από την 6^η δημοτικού το έλεγε χοντρό όλη την ώρα»[15].

Τέλος, θα επικαλεστούμε ενδεικτικά πρόσφατο περιστατικό σχολικού εκφοβισμού, το οποίο συνέβη στον αύλειο χώρο του Δημοτικού Σχολείου Πλαγιάς Λέσβου: Ένας εννιάχρονος μαθητής δημοτικού σχολείου, τον οποίο συμμαθητές του είχαν αφήσει κρεμασμένο σε μία μπασκέτα, υπέστη κατάγματα και στα δύο του χέρια. «Σύμφωνα με την καταγγελία της μητέρας του παιδιού, μεγαλύτεροι συμμαθητές του παιδιού τον κρέμασαν στην μπασκέτα προκειμένου να ξεμπλέξει το δίχτυ, αλλά στη συνέχεια δεν τον βοηθούσαν να κατέβει. Παρά τις φωνές και τις εκκλήσεις του παιδιού να τον κατεβάσουν γιατί πονούσε, κανείς δεν τον βοήθησε. Το αποτέλεσμα ήταν ο μικρός να πέσει από την μπασκέτα και να του προκληθούν κατάγματα και στα δυο χέρια.

Τον άφησαν στην μπασκέτα χωρίς να τον κρατούν. Και τον κουνούσαν. Εκείνος φώναζε, μέχρι που έπεσε και έσπασε και τα δυο του χέρια. Σε τοπικά μέσα ενημέρωσης αναφέρεται ότι όταν ο εννιάχρονος άρχισε να καλεί σε βοήθεια, οι μαθητές που τον άφησαν κρεμασμένο στην μπασκέτα τόν τράβηξαν από τα πόδια, πριν προλάβουν να αντιδράσουν οι δάσκαλοι, με αποτέλεσμα να πέσει στο τσιμεντένιο δάπεδο και να υποστεί τα κατάγματα. Η μητέρα του παιδιού κατήγγειλε ότι το παιδί της έχει πέσει και στο παρελθόν θύμα bullying. Έρευνα για το περιστατικό διέταξε η αρμόδια Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης[16]».

Η αποτίμηση των επιπτώσεων του σχολικού εκφοβισμού τόσο στα παιδιά – θύτες, όσο και στα παιδιά θύματα καταλήγει σε θλιβερές διαπιστώσεις. Τα παιδιά – θύτες συχνά απομακρύνονται από το σχολείο και αναγκάζονται να διακόψουν τη σχολική φοίτηση τους. Εμφανίζουν τάσεις φυγής από το σπίτι και συν τω χρόνω εξελίσσονται σε ενήλικους με αντικοινωνική και παραβατική συμπεριφορά[17]. Από την άλλη πλευρά, τα θύματα του σχολικού εκφοβισμού αισθάνονται έντονο άγχος και αισθήματα ανασφάλειας. Οι έντονες, πολλές φορές, φοβίες από τις οποίες διακατέχονται, τα οδηγούν σε σχολική άρνηση και συχνές απουσίες από το σχολείο. Ακόμα όμως, και όταν φοιτούν κανονικά στο σχολείο τους, εμφανίζουν έντονες μαθησιακές δυσκολίες και οδηγούνται σε σχολική αποτυχία. Τα διάφορα ψυχοσωματικά προβλήματα, όπως πονοκεφάλοι, πόνοι στην κοιλιά, διαταραχές ύπνου, κατάθλιψη και άλλα, σε συνδυασμό με την έντονη εσωστρέφεια, που λειτουργεί διασπαστικά της κοινωνικότητάς τους, προκαλεί σημαντικές παρενέργειες στη βιολογική τους ανάπτυξη και ψυχολογική σταθερότητά τους[18]. Αυτά αποτελούν απαραίτητους όρους για τον μετασχηματισμό των παιδιών σε υγιείς προσωπικότητες και αρμονικά κοινωνικοποιημένους πολίτες.

Στην συνέχεια θα εισέλθουμε στον πυρήνα της έρευνας μας, επί των λόγων για τους οποίους όλα τα παραπάνω περιστατικά οφείλουν να προβληματίσουν όχι μόνο τους κοινωνικούς επιστήμονες, αλλά και τους σύγχρονους ποιμένες. Θα αποδείξουμε ότι η ενασχόληση του σύγχρονου ποιμένα με το συγκεκριμένο πρόβλημα εμπίπτει αναμφισβήτητα στο εύρος της ποιμαντικής του μέριμνας και πώς η ποιμαντική ενεργοποίησή του μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά στην αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτού του δυσεπίλυτου προβλήματος. Η κατάδειξη πρακτικών τρόπων με τους οποίους η δραστηριοποίηση του σύγχρονου κληρικού μπορεί να πάρει «σάρκα και οστά» στη σημερινή χρονική συγκυρία αποτελεί ευγενικό στόχο της παρούσας μελέτης. Θεωρούμε αυτονόητη την εισαγωγική παρατήρηση μας, πως με τις προτάσεις μας δε φιλοδοξούμε να επιλύσουμε ένα τόσο πολύπτυχο και πολυδιάστατο κοινωνικό και ποιμαντικό πρόβλημα, αλλά μόνο να το «αγγίξουμε», αναδεικνύοντας την ποιμαντική του διάσταση στη συνεχώς εμπλουτιζόμενη επιστημονική του έρευνα.

[Συνεχίζεται]

[15] <http://news247.gr/eidiseis/koinonia/sygklonistikes-martyries-gia-th-via-kai-ton-tromo-sta-sxoleia.2025984.html>.

[16] <http://news.in.gr/greece/article/?aid=1231381244>.

[17] Durlak A. J., *Successful Prevention Programs for Children and Adolescents*,

New York 2997, σ. 38.

[18] Tarshis T. P., *living with Peer Pressure and Bullying*, New York 2010, σ. 60.